

MALA COPRNICICA BINCA IN PONI REPEK

Mala coprnica Binca se je vpisala v coprniško šolo. To ni bila navadna čira čara šola, temveč veliko več. V to coprniško šolo so se lahko vpisale zelo mlade coprnice. Namreč drugače velja, da mora coprnica biti stara vsaj 100 let, da lahko vstopi v čira čara šolo in se uči čarati. Po dokončani šoli in uspešno zacopranem izpitu 1 in 2 pa prejme naziv čarovnica.

No, Binca je tako začela obiskovati šolo in se počasi učila osnov copranja, čarobnih zvarkov, branja urokov in drugih coprniških skrivnosti, ki jih ne sme izdati nobena prava mala coprnica.

A Binca ni oboževala le copranja, temveč so ji bile pri srcu tudi vse živali. Tako je imela na svojem coprniškem podstrešju nekaj živalskih prijateljev, ki so ji delali družbo. Pajkec Puhek, ker ni bil puhast. Miška Grom, ker se je vedno premikala čisto tiho. Mačkon Bombon, ki sploh ni maral sladkega. A Binca si je najbolj želela konjička. Oboževala je ta kosmata bitja, brala je knjige, gledala posnetke na copranetu in se učila o njih.

Tudi njena coprniška palica je bila drugačna od ostalih, s katerimi so coprale druge male coprnice. Te so imele na vrhu palice kosmate šestnajstnožne pajke, troglave krastače, sluzaste stiskače, ki si jih lahko stiskal tako, da je sluz špricala naokrog. Ta okrasek je bil trenutno najbolj v trendu med mladimi coprnicami. A Bincina je seveda imela konjička. To coprniško palico je dobila v dar od svoje babice, čarovnice Zofije, ki velja za najbolj spretno čarovnico v vsej Coprniji. Binca jo občuduje in jo ima zelo rada, saj je pri svojih 803 letih še vedno hudomušna in vragolij polna coprnica, čeprav je že kar nekaj let nazaj, ko je opravila izpite in postala čarovnica. In ker je tako spretna, ne leta na metli, temveč drvi okrog na lipicancu. Binca si tudi želi biti tako spretna kot njena babica in počasi zamenjati metlo za konjička. Tako zelo si želi svojega konjička, da se je v coprniško šolo vpisala tudi zato, da si ga bo lahko z urokom pričarala. Ve, da je še majhna in se je zato odločila, da si bo najprej zacoprala ponija.

A ne bere še najbolje, vseh črk še dobro ne pozna in ko se je nekega dne odločila, da si bo v šolski knjižnici izposodila knjigo z uroki o živalih, je šlo marsikaj narobe.

Zavihala je rokave. Pobožala je pajka Puhka, miški položila košček sira, mačkonu Bombonu pa le pomahala. Ni maral čohljanja in pozornost je želel le takrat, ko je njemu to odgovarjalo. Odprla je knjigo na strani z urokom, kako si zacopraš konjička. A te črke v teh coprniških knjigah! Vse so bile tako zvite, okrancljane z raznimi čarovniškimi simboli in pošastmi, da sploh ni vedela, ali je črka M ali N. In pri copranju je lahko tako majhna razlika v črki velika razlika, kaj pricopraš. Namesto ponija lahko zelo hitro pricopraš žabo.

A Binci se je zgodilo nekaj drugega. Coprala je tako, da se je kadilo. Mislila je, da odlično bere konjičkov urok. Coprniško palico je vihtela po zraku in izgovarjala besede, ki niso imele smisla, a je bila prepričana, da je že tako, če je ona tako prebrala. Coprniška palica se je začela oglašati iiiiiiiiiiiihhhhhhhhhhaaaaaaaa, iz nje so letele pisane bleščice, zvezdice in svetlo moder dim.

Bum! Se je zaslišalo. Moder dim se je razkadil, bleščice in zvezdice so izginile. Pred Binco pa je ležal le konjičkov rep v najlepši rumeno-beli barvi, kar jih je kdaj videla. Coprnici Binci ni bilo nič jasno, zato je vzela coprafon in poklicala babico. Čarovnica Zofija je bila res izkušena, z vsemi coprnijami namazana babica. Takoj ji je bilo jasno, kaj se je zgodilo. Binci je razložila, da je zaradi napačnega branja ponija pricoprjala po delih. Vsak del se nahaja nekje v Coprniji in ji sedaj ne pomaga noben urok, dokler deli telesa niso skupaj. Coprnica Binca se bo morala na pot podati in vse dele ponija pravilno skupaj dati. Šele takrat bo urok popoln in njen poni bo vesel lahko okrog drvel.

Čarovnica Zofija je zajahala svojega lipicanca Montija, elegantno in sproščeno sta odgalopirala čez zvezdnato nebo. Ja, bil je že mrak in po nebu so ob belem lipincancu sem in tja vijugali enako spretni netopirčki, ki jih je Binca tudi oboževala.

Mala coprnica je tuhtala, kako se naj loti iskanja delov telesa svojega ponija. Vedela je, da se konjevo telo v grobem deli na tri dele: sprednji, srednji in zadnji. To je prav prejšnji teden videla na copranetu. A tokrat je v roki držala le rep. Ve, da ta spada na zadnji del, saj bi konjiček z repom na glavi ali trebuhu izgledal prav smešno, si je mislila Binca in se ob tej misli tako glasno zasmejala, da je zvenela podobno kot konjiček, ki rezgeta in kliče prijatelje.

Binca je sedla na svojo metlo Šviga Miga in se dvignila nad oblake. Tam je najbolje tuhtala in velikokrat prav tam dobila ideje za najboljše coprniške vragolije. Kmalu se je spomnila na otroke v Tim poni šoli Šentilj, ki jih pogosto opazuje iz zraka, ko se s svojo metlo Šviga Miga ustavi na poti v šolo. Včasih celo malo zamudi, ker se toliko časa zadrži in opazuje, kaj se dogaja v poni šoli. Vidi, kako otroci in poniji uživajo skupaj, se igrajo, otroci jahajo in se učijo o konjičkih in že veliko znajo. Odločila se je, da bo prav njih prosila za pomoč.

Poslala jim je zacoprano vabilce z datumom in uro in jih povabila, da se ji pridružijo in ji pomagajo.

A jim bo skupaj uspelo? Seveda jim bo!

Se že veselimo konca zgodbe, a bo potrebno še malo počakati, saj se na skupno coprniško vragolijo odpravijo na večer pred dnevom reformacije. :)

Tekst: Lea

Ilustracije: Gaja